

ถ้ามีใครสักคนมาถามฉันในตอนนั้นว่าระหว่าง “คนที่รักฉัน” กับ “คนที่ฉันรัก” ฉันจะเลือกใคร ฉันจะตอบเขาด้วยความรู้สึกของหัวใจว่าจะเลือก “คนที่ฉันรัก” แม้ว่า... แม้ว่าเขาจะไม่รักฉันก็ตามที ใครจะว่าฉันโง่ฉันก็ยอมรับอย่างหน้าขึ้น ทำไมนะหรือ นี่คือนิสัยที่อยู่เหนืออารมณ์ เหนือเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น ใครที่มีความรักจะสมหวังหรือผิดหวังก็ตาม เขาย่อมที่จะเข้าใจในความรู้สึกของฉันได้ลึกซึ้งพอ

“เขาของฉัน” ฉันจะเรียกเขาอย่างนี้ อย่างนี้ตลอดไป แม้ว่าทางชีวิตของฉันและเขาจะเดินเป็นเส้นขนานก็ตามที ฉันไม่ได้หนีเขา แต่เขาเองต่างหากละที่เป็นฝ่ายหนี หนีอย่างทรนง หนีอย่างมีพิธี หนีเพราะความหวาดระแวง ทำไมนะคนเรารักกันชอบกันจะไปไหนต่อไหนต้องแครงกับสายตาของคนอื่น มิใช่ว่าฉันต้องการที่จะให้เขามาเฝ้าเฝ้าใจตลอดเวลา พาไปกินข้าวพาไปเที่ยวทุกๆ บ่อย ฉันไม่เคยหวังอย่างนั้น ฉันเพียงแค่คิดว่า เราควรมีเวลาสำหรับกันและกันบ้างเท่านั้น คนรักกันย่อมอยากอยู่ใกล้ชิดกัน อยากพูดอยากคุยกับคนที่เรารัก เขาซึ่งไม่รู้ไม่ตระหนักเลยหรือว่า ยามที่ฉันพบเขา แม้ว่าเราจะไม่ได้เอยปากทักทายกันก็ตาม ฉันมองเขาด้วยความรู้สึกติดพันบูชา ชื่นชมในบุคลิกของเขาไปเสียทุกอย่าง คนใจร้าย... ทั้งๆ ที่สายตาของฉันฟ้องเขาออกอย่างนั้นเขายังทำราวกับว่าเป็นคนที่ไม่มีความรู้สึก ฉันเข้าเรียนด้วยหัวใจที่ผวนหม่นหมอง สมองสับสนอิงอลไปหมด อาจารย์ท่านสอนเรื่องอะไร หูฉันมันไม่ได้ยิน สมองไม่ยอมรับรู้ รู้้อย่างเดียวก็คือว่า ใบหน้าที่เยียบเย็นชาเฉยของเขาลอยเด่นอยู่ในหัวจิต คำถามร้อยแปดประดังเข้ามา ฉันทำอะไรผิดหรือฉันทำอะไรไม่ถูกใจเขาหรือ ฉันก็ได้แต่ตอบว่าเปล่า...เปล่า... ที่สุภาพสมุคเลคเซอร์ที่วางอยู่หน้าก็เลื่อนพรวดฉันต้องก้มหน้างัด ซ่อนน้ำตาที่จะหยดแหล่มีหยดแหล่.....

ตอนปีใหม่ โปรมแกรมภาพยนตร์ต่าง ๆ ล้วนแต่เป็นเรื่องดีเด่นน่าดูแทบทั้งสิ้น ฉันได้ถามเขาถึงหนังเรื่องหนึ่งว่าดูแล้วหรือยัง เท่านั้นเองเขาก็เป็นพื้นเป็นไฟขึ้นมาทันที

“ทำไมนะ คนเรารักกัน ต้องเที่ยวควงกันตะลอน ๆ ให้ใคร ๆ เขาเห็น ขอร้อง
เถอะอย่ามีความเห็นอย่างนั้นตามคนอื่นเขาเลย จะต้องให้บอกอีกเระว่า พี่รักเธอเท่าฟ้าเท่า
สวรรค์ เหมือนนวนิยายเล่มละ ๓.๕๐ บาท หรือไง” ฉันทึ่งเขาอย่างตระหนก นี่อารมณ์เสีย
มาจากไหนนะ จนบ้านนี้แล้วฉันทึ่งหายเขาใจไม่ถูกเลยว่า เมื่อไหร่เขาจะเป็นไฟเมื่อไหร่เขาจะเป็นน้ำ
พยายามทำใจให้สงบแสร้งมองดูกอบัวในสระน้ำ

“หรืออยากดู ก็ได้ เอ้าวันอาทิตย์นี่ไป”

“เอ้อ ไม่ล่ะค่ะ”

“ทำไม สอบเระ”

“เปล่า”

“จะให้เอาใจไปถึงไหนกัน” เขาพูดอย่างเค้นเสียง โนมหน้าเข้ามาใกล้ฉันทึ่งฉันทึ่ง
มองเขาอย่างวิงวอน แล้วตอบว่า “ไปก็ได้ค่ะ”

ถึงวันนัดเขาไปรับฉันทึ่งที่บ้าน ตอนนั้นฉันทึ่งลืมเรื่องที่เขาพูดให้หมองใจไปหมดแล้ว รู้สึก
สุขใจเป็นที่สุดที่เราจะได้มีโอกาสคุยกันอย่างเต็มที่และเป็นตัวของตัวเอง แม้ว่าเขาจะผินผองไปตั้งชั่วโมง
ก็ตามที่ ฉันทึ่งยังดีใจอยู่นั่นเอง เราต่างเดินเคียงกันไปอย่างเงียบ ๆ เงียบจนฉันทึ่งอดที่จะถามเขาไม่ได้

“พี่เป็นอะไรไปคะ เงียบจัง”

“เปล่า” เขาตอบฉันทึ่งพลางดึงบุหรืออกมาจุกสูบ สูตอย่างเต็มที่แล้วพ่นควันกระจาย

“จะคุยเรื่องอะไร” เขาหันมาถาม ฉันทึ่งบอกเรื่องให้เขา

“ไม่เห็นน่าดูเลยเรื่องนั” ฉันทึ่งตอบเขาอย่างเอาใจว่า

“อันเรื่องอะไรก็ได้ ตามใจ” ขรอยฉันทึ่งจะลืมตาคำว่า “ค่ะ” ในตอนท้ายกระมัง
เขากระแทกเสียงตอบทันที

“เอ้า ดูก็ได้” ฉันทึ่งต๊ะ

“เรื่องอื่นก็ได้ ดูได้ทั้งนั้นแหละค่ะ”

“เฮอะ แค่อัดหนังเรื่องเดียว ยังพูดกันไม่รู้เรื่องเลย อีกหน้อยอยู่ด้วยกันมียุ่งไปกว่านี้ละ” วุบหนึ่งแห่งความน้อยใจ ฉันจึงประชดให้บ้างว่า

“กะ ยุ่ง ยุ่งที่สุดเสียด้วยสิคะ” เขาหยุดเดินแล้วหันมามองหน้า

“คอยดูสิ นี่ถ้าได้อย่างสมใจเมื่อไหร่ละก็ จะทิ้งทันทีเลย”

ฉันรู้สึกร้อนวูบไปทั่วทั้งกาย มือไม้สั่นไปหมด อีนั่งข้าง เขาหันมามองอีก พอเห็นว่าฉันโกรธก็เลยแสร้งหัวเราะกลบเกลื่อน

“โกรธอะไร พ่พูดเล่นน่า อย่าโกรธเลย”

“ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้”

“อะไร ก็พ่พูดเล่น”

“ไม่เชื่อ พ่ต้องถอนคำพูดเดี๋ยวนี้”

“พ่พูดเล่นน่า” แล้วเขาก็ปราดออกไปโบกแท็กซี่ แล้วหันมาเรียกฉัน จำใจยอมขึ้นรถไปกับเขาเพราะอายคนขับแท็กซี่ที่เห็นฉันยืนหน้าอ ว้นนั้นวันที่ฉันหวังว่าจะมีความสุขที่สุด กลับกลายเป็นวันที่หม่นหมองที่สุด เราต่างคนต่างเจ็บไม่พูดกันเลย เมื่อเขาดีดตีได้ ฉันก็ดีดตีได้

“ถ้าเห็นว่าพี่เป็นคนเลว และเห็นคนอื่นเขาดีกว่าพี่ จะคิดเปลี่ยนใจพี่ก็ไม่ว่าไม่โกรธ” เขาพูดตอนที่มาส่งฉันที่ประตูบ้าน ฉันกระแทกตอบเขาอย่างไม่ลังเลว่า

“คะ”

ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจในคำพูดของเขา ฉันเกิดอารมณ์อยากประชดประชันเขาอย่างเต็มที่ แล้วโอกาสที่เลวร้ายที่สุดก็บังเกิดฉันเสียด้วย ฉันยอมไปเที่ยวไปดูหนังตามคำชักชวนของเพื่อนรุ่นเดียวกับเขา รู้สึกสะใจที่สุดยามที่เขาเห็นฉันเดินเคียงกับเพื่อนของเขา และตั้งแต่นั้นมา เราก็ไม่ได้พูดกันอีกเลย....ฉันลืมนึกไปว่าทุกสิ่งที่คุณทำลงไป เพื่อประชดเขานั้น ที่แท้ก็คือฉันสร้างทรมานเจ็บปวดให้กับตนเองอย่างสาหัสสากรรจ์ที่สุด ทุกวันนี้ฉันมีความรู้สึกเหมือนมีไฟมาสุ่มอยู่ในอกตลอดเวลา อยากเห็นหน้าเขา อยากคุย อยากพูดกับเขาเหมือนก่อน เขาพยายามหลบวันซ่อนหน้า แม้ยามที่เรา

พบกันจ้ะหน้า เขาก็จะทำเหมือนไม่มีฉันยืนอยู่ตรงนั้น แล้วเขาก็เดินผ่านไป ฉันได้แต่สะท้อนในอก
เหลียวตามเขาไปอย่างหดหู่ กลับบ้านอย่างเศร้าสร้อย ล้วงกระเป๋าซองให้คนเดียวเจียบ ๆ ถูกแล้วค่ะ
ฉันเป็นผู้หญิงน่าใจจริง ๆ ที่ไปรักผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยความทริฐ เจ้าอารมณ์ 'ซึ่งไม่น่ารักเลย
สักนิด' แต่ฉันก็ยังเฝ้าแต่รัก ๆ เขาอยู่อย่างเสมอดั้นเสมอปลาย น่าสมเพทไหมคะ รักกันก็เหมือนมิ
ได้รัก รุ้จักก็เหมือนมิได้รู้จัก งามไม่เห็นหน้าก็อยากเห็น พบแล้วก็ไม่อยากพบ สายตาที่เยียบ
เย็นและเฉยเมยของเขาตริ้งเอาความเจ็บปวดชอกช้ำประเดประดังเข้ามาสมในอก คนเรานี้อะไรก็หนี
ได้ แต่วิ่งหนีใจของตนเองไปไม่พ้นได้เลย เพราะฉันเองก็พยายามที่จะหนี แต่จนทุกวันนี้ฉันก็ยังหนี
ไปไม่พ้นสักที หน้าฉันนัยยักอยที่จะยอมรับความสุขที่ทุกข์ที่สุด แยกไว้ให้หนักอกอยู่ร่ำไป

ถ้าคุณรู้จักเขา พบเขาก็ช่วยบอกเขาด้วยนะคะว่า ผู้หญิงหน้าใจคนนี่ยังมีหัวใจ
ให้เขาอย่างเต็มเปี่ยม ขอร้องให้เขาลดความทรวง ลดทริฐลงเสียบ้าง - แล้วฉันจะพร้อมที่จะ
พล้ทุกอย่างเพื่อเขาคนเดียว ช่วยบอก กับคนที่ฉันรัก อย่างนั้นนะคะ